Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
juliol 2012
BarriSants.org

periòdic de comunicació popular

núm.164

VOLEN SILENCIAR LES RÀDIOS LLIURES
La Generalitat vol tancar Ràdio Contrabanda, projecte comunicatiu de més de 20 anys d'història, basat en l'assemblearisme i l'autogestió.
Pàgina 11

Benvinguts de nou al barri, Andreu i Rubén!

Desprès de passar onze dies en Rubén i vint-i-tres dies l'Andreu segrestats per l'Estat, finalment han estat posats en llibertat sense fiança. Ja tornen a ser a casa. Hem volgut fer un repàs a tot el procés fins a hores d'ara de la repressió per la Vaga General al barri. Fent èmfasi en els casos més sagnants com són el de la presó preventiva dels dos companys del barri. Però sense oblidar el suport teixit per aturar els atacs als vaguistes del 29 de març per part del govern. PÀGINA 3

Can Batlló: un any d'autogestió

Des d'aquell 11 de juny, la ciutadania ha començat a transformar-ne el paisatge postindustrial. En l'actualitat, desenes de persones motivades integren les diverses comissions assembleàries i horitzontals. El Bloc Onze és la primera nau, no sols conquerida, sinó rehabilitada. Per gent de tota edat, cada dissabte al matí, amb una sinergia immensa. Fem crònica de l'àmplia agenda commemorativa i per a tots els gustos del primer aniversari, els passats 16 i 17 de juny. I actualitza la diversitat d'espais d'ús col·lectiu gratuït. Pàgina 5

El Bloc Onze de Can Batlló va complir un any. Com cada dissabte, e l16 de juny força veïns i veïnes van dinar davant de la nau rehabilitada per celebrar la primera victòria d'una reivindicació que continua. DANI MARTÍNEZ

Kilimanjaro

PÀGINES CENTRALS
Rober Guédiguian busca despertar la consciència social a través de la història d'un sindicalista que es troba en un fort dilema.

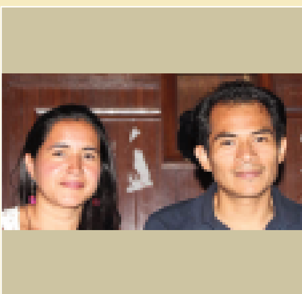
La ciència socialista

PÀGINES CENTRALS
La Xarxa de Biblioteques Socials del barri de Sants comença la seva col·laboració amb la Burxa i ens proposen un llibre que reuneix els textos del revolucionari Jan Vaclav Majaiski.

Un rebost de Barcelona

PÀGINES CENTRALS
A on ara hi ha ciment i alts edificis, hi havia masies i camps de conreu. Més enllà del poc que queda, a Sants encara s'hi nota el sentiment de poble.

Maria del Socorro i César Rojo

Parlem amb aquests comunicadors del potencial de la ràdio com a eina de canvi social. PÀGINA 12

Opinió

La por com a sistema de control

PÀGINA 2
La repressió s'adapta al context. Ara l'estratègia per ofegar la dissidència és per la via econòmica, mitjançant multes a col·lectius i individualitats, llibertats sota fiança altes per buidar els estalvis dels col·lectius propers a les persones repressaliades, així com propostes d'enduriment del codi penal.

Cultura

Garantia agroecològica des de l'arrel

PÀGINA 10
La cooperativa de productes agroecològics Germinal, present al barri de la Bordeta, potencia la relació directa amb els proveïdors; com a punt de partida d'un procés de qualitat que sobrepassa la mera normativa ecològica per reforçar aspectes socials, la sostenibilitat mediambiental permanent, i els grups coordinats a Ecoconsum.

En Moviment

Rereguarda en moviment, plataforma contra la repressió

PÀGINA 9
Volem presentar-vos la plataforma Rereguarda en moviment, una plataforma antirepressiva nascuda recentment, amb la intenció d'aglutinar a diversos col·lectius de moltes sensibilitats, que fins ara no tenien un referent contra els atacs repressius.

Opinions

Editorials

Benvinguts, ja hi som tots

Brindem que ja hi som tots: l'aparell repressor de l'estat ha tornat al Rubén i l'Andreu a casa.

Després de 23 dies ja podem celebrar amb alegria plena l'alliberament del segrest patit per en Rubén i l'Andreu per part de l'estat. Companys, brindem tots per la vostra tornada. Però conscients que la lluita no acaba aquí, els atacs a la dissidència aniran augmentant, però res ens aturarà. Amb l'alegria i la força que dóna tenir-vos entre nosaltres, no pararem d'exigir l'absolució pels vaguistes encausats per la vaga del 29 de març. No deixarem de denunciar els abusos del sistema capitalista que ens governa, no pararem de reclamar la paralització de les polítiques neoliberals de retallades aplicades pels governs català i espanyol. Mai deixarem de denunciar la repressió estructural de l'estat amb institucions policials, judicials, etc. que actuen contra la dissidència, les mateixes que els han segrestat durant uns dies i les que també els acusen. I mai no podran callar la nostra solidaritat amb vosaltres, la vostra lluita: encara hem de fer molt de camí.

Cooperació alternativa

Grècia és el reflector de la misèria pretesa.

L'estricta Unió Europea mercantil anà a la crisi quan el capitalisme fugí a l'hipermercat asiàtic, amb costos i drets laborals, civils i humans sota mínims. L'estat europeu del mal-estar social té a Grècia el seu camp d'experimentació: el 33 % ja són pobres, pels salaris (-22 %), atur (21 %), i serveis a xarxes institucionals (-40 %). Els bancs asiàtics estan comprant països pel món (els Estats Units i tot); i sense vergonya ens venen que hem de rescatar fusions europees. L'evasió fiscal grega i de dipòsits bancaris en massa no emmalalteix a l'euro; sols es una reacció viral. La trampa capitalista és la nostra divisió vers la supervivència. Però la pervivència hi és!, a l'avenir de més cooperatives de gestió ciutadana.

Opinió

La por com a sistema de control

Albert Ricart Sanjuan

Des de la pujada al poder del govern de Convergència i Unió a Catalunya i amb la posterior presa del govern de l'Estat espanyol per part del Partit Popular, la ciutadania haurà pogut comprovar com a poc a poc la política de la por s'ha instaurat en tots els àmbits de la vida quotidiana.

Amb les primeres actuacions de la conselleria d'Interior vam poder observar un canvi de paradigma, amb la "neteja" de plaça Catalunya, un desallotjament en tots sentits desmesurat i amb l'oposició de bona part de la societat. Van ser moltes les imatges que van córrer per la xarxa de la violència exercida pels Mossos d'Esquadra davant uns ciutadans pacífics.

Un altre cas flagrant d'intent de manipulació per part de la nostra classe política, amb l'ajut dels mitjans de comunicació de masses, va ser magnificar uns fets com els del Parlament. Una protesta pacífica amb alguns actes aïllats de violència, va ser aprofitada per la classe política per criminalitzar el sector de la societat en rebel·lia amb el poder, i fer una demostració de força esperpèntica. Criminalitzant la protesta pacífica, aplanant el camí a la prohibició de manifestacions, a la detenció o multa per assistir-hi, entre d'altres.

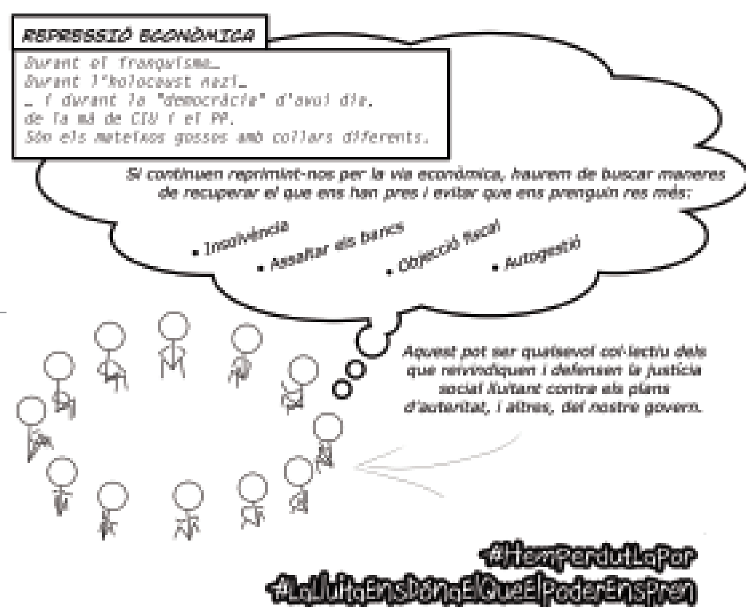
Durant les protestes estudiantils a l'anomenada Primavera valenciana vam poder observar com les gastava el nou ministre d'Interior Jorge Fernández Díaz. Es donà impunitat a la Policia Nacional, per reprimir les protestes durament, apallissant els i les estudiants, molts d'ells menors, considerant-los enemics.

La cirereta del pastís, que va provocar que els nostres governs mostressin la seva imatge real d'aprenents de feixistes del segle XXI, va ser durant la jornada de Vaga General del 29 de març. Setmanes abans ja s'havien encarregat tant el govern català com l'espanyol, en la cara visible dels "Hermann Goering" català i espanyol: Felip Puig i Jorge Fernández Díaz.

Una gran campanya mediàtica prèvia a la jornada de vaga alertant d'infiltracions de grups antisistema estrangers que venien a "ajudar".

Però les conseqüències de la vaga han portat a una escalada judicial, policial i política, cap a un estat permanent de reprimir qui pensa contrari al poder. Estratègies dictatorials.

La repressió s'adapta al context. Ara l'estratègia per ofegar la dissidència es per la via econòmica, mitjançant multes a col·lectius i individualitats. Llibertats sota fiança altes per buidar els estalvis dels col·lectius propers a les persones represaliades. Proposta d'endurir el codi penal, amb penes més llargues, prohibició de tapar-se en una manifestació o aplicar legislació especial per "la violència urbana". Un seguit d'exemples que mostren l'estat policial i de control que volen portar a l'extrem.

BALDOSIA

Europa: 'non plus ultra'

Victor Obregón

A la baixa Edat Mitjana, el patriciat urbà —els nous mercaders— va protagonitzar nombroses revoltes i va aconseguir l'ampliació dels consells municipals. Això va ajudar a que tinguessin presència institucional a les Corts. Les croades cristianes i la conquesta d'Amèrica —que posaven fi a aquesta etapa— van obrir grans rutes comercials amb les colònies i territoris conquerits que van propiciar l'enriquiment de la nova classe social anomenada burgesia i va posar fi al model productiu del feudalisme per donar pas a un nou model productiu que posteriorment coneixerem com a capitalisme.

A l'edat moderna, l'imperi espanyol va tocar cim en la etapa anomenada *Siglo de Oro*. En aquesta etapa el rei i emperador Carles I d'Espanya i V del Sacre Imperi Romà Germànic va governar un dels més grans imperis —en quant a territoris conquerits— de la història. En aquest període es van viure nombroses guerres, com la guerra dels Trenta Anys o la guerra de Successió espanyola posteriorment, que va desembocar en la treva del Tractat d'Utrecht, i va delimitar els nous estats europeus, totes elles propiciades pel desbordant poder d'uns, i la por de dominància d'altres reialeses, juntament amb les reformes legislatives que afavorien o perjudicaven —respecte de la situació anterior— a les classes humils. No obstant, en aquest període convuls de canvis reials i religiosos, cal destacar el poder a l'ombra de la burgesia. Jakob Fugger *El ric*, fill d'un conseller, va ser comerciant i banquer i un del personatges més influents d'Europa. Va ser un dels grans prestadors econòmics de l'església catòlica i de la casa dels Habsburg i finançador de soborns com el que propicià que Carles fos el successor de Maximilià, soborns per successions papals, subvencions de guerres, inclús també va construir una zona residencial de vivendes socials a Augsburg anomenada Fuggerei, que va servir per calmar les revoltes dels camperols i artesans. Va ser un dels primers banquers.

Mentre els antics poders medievals lluitaven, la burgesia que s'immiscí en l'Antic Règim va anar guanyant poder de diferents formes i maneres destacant-ne la subvenció i préstecs als alts estaments i operant en la política des de càrrecs de consellers.

Paral·lelament, els governants europeus actuals lluiten per construir uns marcs legislatius que habitualment topen amb interessos interns i es dediquen principalment al control econòmic del ciutadà per garantir la supervivència de l'estat. Aquest el podem comparar amb l'antic feu, el qual legislava —eina principalment que regulava la recaptació d'impostos— o pactava amb altres reialeses, sense oblidar el poder a l'ombra de l'època —els finançadors— que va modificar i reestructurar el mapa dels poders europeus. En la situació actual ens trobem que els estaments superiors, a causa de les lluites internes de les diferents classes socials que els formen, estàn molt ben preparats per als canvis polítics ja que el finançament prové del mateix estrat social. LLavors, no importa si governen els Àustries o els Borbons, Merkel o Rajoy, ja que el finançament d'uns o d'altres prové de la mateixa aixeta, i llavors és una lluita fal·laç.

Cartes

Pedrada espanyolista

Ignasi Cendra

Aquest diumenge, la selecció espanyola de futbol, va guanyar l'Eurocopa.

Els carrers de Barcelona es van omplir de patriotes espanyols, que ho celebraven amb gran vehemència i abundància de banderes (i això que són no-nacionalistes!)

A casa nostra, al nostre balcó, i seguint la campanya "No treguis mai més l'estelada que has posat el 23 d'abril", hi ha una estelada (i hi seguirà essent), que es veu que va provocar les ires dels exaltats celebrants.

No se'ls va acudir sinó agafar mitja llamborda del carrer i engegar-la contra l'estelada, que no va patir-ne les conseqüències, però sí el vidre del damunt, fent una gran sorollada i un bon ensurt (eren vora les dues de la matinada).

La gran mida de la pedra podia haver tingut greus conseqüències si hi arriba ha haver algú de nosaltres darrera la cortina. De fets semblants a aquest és els que Matthew Tree anomena, ben encertadament "La vida a la banda del rebre".

L'estelada romandrà al balcó, no seran accions com aquesta que ens la faran treure (en tenim una de més grossa de recanvi). Recollint les paraules d'una persona assenyada, "ells tenen *la Roja* però la raó la tenim nosaltres" i això no ho faran canviar a pedrades.

Envia'ns el teu escrit a laburxa@barrisants.org o a Can Vies (Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Sants

Una mica més enllà de la llei, la consigna d'Interior

Policies secretes durant la manifestació del Primer de Maig amb un desplegament desmesurat dels Mossos d'Esquadra. **ALBERT GARCIA**

Des de la vaga general del 29 de març l'instint repressor del govern de la Generalitat s'ha desfermat, s'ha tret la màscara.

Albert Ricart
Sants

La jornada de vaga del 29 de març, l'anomenada Rosa de Foc va aconseguir paralitzar Barcelona durant un dia. Però la cacera de la dissidència no es va fer esperar. Felip Puig i tot el govern de la Generalitat de Catalunya i el govern de Madrid esperaven un moment com aquest per engegar tot l'aparell repressor contra els moviments socials.

Van trobar l'excusa perfecta amb la jornada de vaga caldejant la situació amb declaracions prèvies a la jornada, amb l'actuació durant aquell dia de les forces d'ordre públic i dels polítics, però el gran esclat repressiu es va donar en les jornades posteriors al 29 de març, esclat que ha portat a una persecució de la dissidència, que aquesta vegada, com tantes altres, ha tocat de ple el nostre barri de Sants.

La jornada de vaga es va cobrar setanta-nou detinguts, quatre empresonades el mateix dia de la vaga, i fins al dia d'avui, la persecució i empresonament han anat augmentat en numero i en intensitat: s'ha arribat a més d'un centenar de persones detingudes en relació als fets de la vaga del 29 de març. I per les declaracions des d'Interior aquestes detencions no s'aturaran aquí. Al nostre barri l'onada repressiva s'ha acarnissat amb la dissidència: hem patit fins a 6 detencions, dues d'elles amb empresonaments preventius, mesures totalment desproporcionades.

Les sis detencions al nostre barri no es van produir en el mateix moment, van ser escalonades, dins d'aquesta estratègia de Felip Puig d'anar fent "purgues de detencions" cada cert temps per anar desgastant els moviments socials.

La primera onada de detencions que vàrem patir al barri després de la vaga general van ser les de la Laura, Carlos i Quique. Totes tres es van produir el dijous 19 d'abril, i van ser posats en llibertat per la magistrada del jutjat d'instrucció numero 7, el dia 21 d'abril. Carlos i Laura en llibertat amb càrrecs, i Quique en llibertat sota fiança de 6.000 euros. Durant les detencions d'aquests veïns es van viure situacions anòmales per la manera com s'havia desenvolupat l'estratègia repressiva: es van patir registres a cases al més pur estil antiterrorista basc, es va requisar material, imposar fiances desmesurades, en relació als delictes de què se'ls acusava, etc.

El passat mes de maig, el dia 29, van detenir als veïns Jorge i Rubén, i el dia 30, a l'Andreu. El dia següent la magistrada del jutjat d'instrucció numero 31 va decretar llibertat amb càrrecs per a en Jorge, i presó preventiva per als vaguistes Andreu i Rubén. Aquests van passar primer pel centre penitenciari La Model, on s'hi estaren dues nits al mòdul d'ingressos; després van ser traslladats al centre penitenciari Can Brians 1, en un primer moment al mòdul d'ingressos i més tard, al MORO.

L'11 de juny Rubén va ser posat en llibertat, després de 12 dies; i el 22 de juny, va ser posat en llibertat l'Andreu, després de 23 dies reclòs, sense motius reals. Passant per empresonaments preventius desproporcionats i sense prous fonaments jurídics, lamesura connota un clar caire polític i ideològic.

Es van viure situacions d'excepcionalitat durant aquests dies, persecució a l'entorn proper dels vaguistes encausats, ordres de presó preventiva sense sentit, infiltració a arxius universitaris per part dels mossos a la recerca de dades de vaguistes encausats, irregularitats en les detencions i en alguns processos judicials.

Totes aquestes detencions patides al barri han intentat desmembrar els diferents col·lectius i moviments socials que lluiten dia a dia per un futur millor, per una societat més justa, i això és el que es volia castigar amb aquesta nova cacera de bruixes a la dissidència. Una persecució dirigida als qui molesten perquè proposen alternatives al sistema, perquè en un moment donat van sortir al carrer per defensar els drets que ens estan retallant.

Sants contra la repressió

A causa dels episodes repressius arrel del 29M per part de la policia i del sistema judicial, el barri de Sants ha dut a terme tot un seguit de mobilitzacions per tal de fer visible el conflicte i a l'hora lluitar pels veïns afectats.

Amb la primera onada de detencions hi va haver concentracions a les portes de la Ciutat de la Justícia per part d'alguns veïns, així com als mateixos llocs on es van fer escorcolls dels habitatges d'alguns dels acusats. Després, i degudes les detencions i els empresonaments de veïnes de Sants, es va crear un grup de suport per a la defensa de l'alliberament de les encausades. Aquest grup va fer diversos actes de protesta com la manifestació del 16 de juny que acabà amb l'encartellament i algunes pintades a la seu de CiU, la redacció d'un manifest que fou llegit per membres de l'Assemblea del Barri de Sants al FirEntitats, o l'acció de protesta a Sants3Ràdio quan hi va anar el regidor i un grup de persones va aparèixer amb cartells i consignes en defensa l'alliberament dels companys.

Les persones encausades per la vaga general del 29 de març estan encara a la espera de judici, amb tota una campanya de criminalització orquestrada per part del govern i dels mitjans de comunicació de masses, una etiqueta difícil de fer desaparèixer, tot i les mostres de solidaritat i recolzament de diferents col·lectius i persones, que fan visible la situació d'impunitat amb el que actua l'aparell repressor de l'estat.

Una justícia poc justa

Cada cop més moltes de les decisions judicials es prenen per pressions polítiques. Les últimes actuacions de la justícia amb les persones detingudes per la vaga general són una clara mostra de com la separació de poders es més difusa.

Albert Ricart
Sants

Durant els dies posteriors a la jornada de vaga del 29 de març hem viscut situacions esperpèntiques per part de la justícia, actuacions poc ètiques, "legals" però poc justes.

La situació jurídica dels encausats al barri durant la vaga del 29 de març es diversa segons cada cas. Ens trobem davant situacions legals de tres dels vaguistes en llibertat amb càrrecs, un d'ells en llibertat sota fiança de 6.000 euros i el cas més flagrant, el dels vaguistes santsencs Andreu i Rubén, amb la decisió del jutjat d'instrucció de mantenir-los en presó preventiva 23 i 12 dies, respectivament.

En aquests dos casos, els empresonaments preventius es van allargar per desgastar els moviments socials actius durant la vaga. Els delictes estaven denunciats en diferents jutjats i el fet que la causa no s'instruís en un mateix jutjat va fer que les decisions s'allarguessin en el temps, arribant en alguns casos a estar durant més d'una setmana sense jutjat assignat, passant d'una sala a una altra, donant la impressió que cap jutjat volia decidir sobre la seva llibertat.

Manifestació per Sants demanant la llibertat d'en Rubén i l'Andreu. **ALBERT GARCIA**

Sants

A PEU DE CARRER

Verd total

Míriam

El Parc de l'Espanya Industrial ocupa l'espai de l'antiga fàbrica tèxtil, també anomenada Vapor Nou, fundada al 1847, a Sants. Als anys 60 del segle passat, la fàbrica es va traslladar a Parets i al tancar-se, la intenció dels propietaris era urbanitzar les set hectàrees de terreny i fer-hi pisos per a 10.000 persones, però llavors va entrar en joc la veu dels veïns i veïnes de Sants.

Recuperar per a ús públic els terrenys de l'Espanya Industrial ha estat la reivindicació més llarga i conflictiva del Centre Social de Sants, amb el suport de les entitats socioculturals del barri. La seva posició sempre fou concreta i decidida: no hi ha negociació. Hi havia 7.700 firmes que donaven suport a aquesta postura que es definia amb el lema "verd total". Després d'una llarga lluita veïnal, amb manifestacions, sentades, xerrades, etc., el 1979 l'alcalde de Barcelona, Font Altaba, comprà el terreny per remodelar-lo i fer un parc per al barri.

Moltes de les persones residents al barri no coneixen aquesta història, i en el parc no està plasmat de cap manera el com es va aconseguir aquest espai. Per aquests motius i perquè crec que ara ens tornem a trobar en una època de lluites, he elaborat una intervenció commemorativa i reivindicativa en aquest solar. La intervenció està composada pel lema verd total. Les lletres de 50 × 50 cm, estan escrites horitzontalment en la gespa del parc, buidant de verd el cos de les lletres.

Aquesta peça pretén recordar-nos que quan es lluita per un canvi es pot aconseguir. Si cooperem i treballem conjuntament per un futur millor, és possible convèncer o vèncer totes aquelles institucions amb poder. Ara toca fer una mirada al passat i veure que ja fa molts anys la gent lluitava per aconseguir petits reptes, com tenir una zona verda al mig del barri. Hem de prendre exemple i no deixar mai de lluitar pels nostres somnis, perquè juntes ho aconseguirem.

Les escoles i les entitats de Sants contra les retallades

Més de 30 centres educatius i associacions de Sants s'han adherit aquest mes de juny a un manifest en defensa de l'educació pública, impulsat per l'Assemblea Groga, l'espai de trobada i mobilització de pares, mares, mestres i alumnat de Sants.

Ester Rams
Sants

El manifest va ser presentat al districte el passat 6 de juny, en finalitzar una manifestació-cassolada que va recórrer la carretera, des de la plaça de Sants. Entre les adhesions, destacta la del Secretariat d'Entitats —que aplega 270 associacions de diversa tipologia—, les de gairebé la totalitat d'escoles, escoles bressol i instituts públics de Sants, Hostafrancs, la Bordeta i Badal i les seves ampes, sindicats i entitats veïnals i l'Assemblea Indignada, entre d'altres.

L'última cassolada de curs va acabar a la seu del districte. **ASSEMBLEA GROGA DE SANTS**

El manifest, més enllà de mostrar el rebuig i la preocupació per les constants retallades, proposa un seguit de mesures per millorar la qualitat de l'educació, entre les que destaca l'increment de la inversió en educació des del 3,4 % fins al 6 % del PIB —xifra recomanada pels organismes internacionals—, l'aturada de l'entrada de la gestió privada a l'ensenyament, amb què es garanteixi una ràtio alumnat-docents adequada i que s'asseguri una educació inclusiva i no segregadora. Alhora, i segons afirmen les organitzadores de la iniciativa, el manifest vol ser una eina per interpel·lar al districte i fer-lo comprometre's a lluitar per la qualitat dels centres educatius del seu territori; malgrat que al tancament d'aquesta edició, encara no es coneix el seu posicionament. Davant d'aquest silenci, des de l'Assemblea Groga s'està debatent la possibilitat de participar en la propera audiència pública, el 10 de juliol, per tal de tornar a demanar el posicionament del consistori davant les retallades.

Es pot afirmar que el final de curs no ha suposat el final de les protestes, ja que el malestar de la comunitat educativa no ha parat de créixer, en anar-se coneixent i concretant les retallades per al proper curs, que serà el tercer en el que la despesa educativa es redueix, més d'un 20 % des del 2008, malgrat l'increment dels infants escolaritzats.

Entre les accions de protesta hi ha previstes les jornades de reflexió i debat 0-3, que es celebraran entre el 3 i el 5 de juliol, a Can Batlló.

El veïnat qüestiona el rescat bancari

El dissabte 23 de juny, l'Assemblea Indignada de Sants va organitzar l'assemblea popular temàtica a la rambla de Badal, davant del mercat.

Javier Soraluce
Badal

En resposta a la necessitat de la ciutadania de comprendre temes de política i actualitat, l'assemblea va tractar sobre el procés de recapitalització bancària que s'ha imposant a l'Estat espanyol des de les altes jerarquies de la Unió Europea. Per això, es va comptar amb dues intervencions de contextualització, per després donar lloc a un debat en que els veïns i veïnes del barri van poder participar donant la seva opinió, expressant els seus dubtes i preocupacions, i obtenir així una visió de barri sobre la repercussió que el rescat (terme evitat pel govern central) pugui tenir sobre la societat.

La primera intervenció va ser a càrrec de David Virgili, veí del barri i membre de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute. La seva exposició sobre els orígens de l'endeutament de l'Estat espanyol dins del context europeu, va aclarir com la construcció política de la Unió Europea es basa en l'hegemonia dels mercats financers, i com en el seu nom s'apliquen polítiques d'austeritat, que incideixen principalment en polítiques socials, de sanitat i educació.

La segona intervenció va ser d'Eulàlia Regunat, membre de la junta FETS-Finançament Ètic i Solidari, entitat de promoció de la banca ètica i també de la junta d'Aassociació projecte FIARE Catalunya. La seva aportació va clarificar quines són les alternatives viables existents per tal que a nivell individual puguem deixar de ser partíceps de la dictadura financera, amb eines com el cooperativisme i el concepte de banca ètica, basat en el principi de no especulació amb els nostres estalvis.

El rescat se'ns va vendre inicialment com un èxit del govern central a la Comissió Europea, assegurant-nos que la quantitat (encara per definir) de diners que s'injectaria a la banca no repercutiria en l'endeutament de l'estat ni comptabilitzaria com a dèficit. La falta d'eines jurídiques per aquesta intervenció directa van fer que el Banc Central Europeu, la Comissió Europea, representants governamentals de múltiples estats de la Unió, i fins i tot el Fons Monetari Internacional, desacreditessin aquest mètode de finançament fictici, així com les paraules de Mariano Rajoy, i asseguressin que seria l'estat el que hauria de respondre a aquest crèdit a través del FROB. Es segueix elucubrant sobre el mecanisme final, que en cap cas acontentarà a totes les parts.

Actualment un pacte pel creixement està parcialment bloquejat per la impossibilitat de l'estat d'assumir unes condicions de devolució (encara per definir) adequades a la magnitud del rescat. També el recel dels altres estats rescatats, cap a la possibilitat d'un mecanisme de recapitalització directa de la banca espanyola des del BCE, auguren un fracàs del projecte de l'euro.

El procés de rescat segueix en marxa i les repercussions en la societat s'aplicaran de manera directa o indirecta, atenent a l'article 135.3 de la Constitució Espanyola, que estableix la devolució de deutes i interessos com a prioritat absoluta.

La transmissió de deutes de la banca a deute públic és un fet evident i serà la ciutadania qui acabi pagant els excessos del model econòmic en què ens ha tocat viure.

Visca l'autogestió al Bloc Onze de Can Batlló

Un espai d'encontre, un auditori polivalent, la biblioteca ampliada, i l'exigència d'obertura de tota la porta del recinte, realitats un any després d'aquell 11 de juny.

Dani Martínez
La Bordeta

Eloqüent pancarta del cercavila el 16 de juny: tres persones de diverses generacions. **BLOC ONZE**

Una agenda d'activitats durant 22 hores dissabte 16 i diumenge 17 de juny va commemorar el primer aniversari de l'inici de l'autogestió popular dins el recinte canbatllonenc. La Burxa quantificà en un miler els assistents.

Dissabte, arribat el cercavila amb els Tabalers de Sants, una gentada va inundar el Bloc Onze i els mercats d'artesania, intercanvi, i la zona infantil situats a l'exterior. A migdia, la canalla oxigenà el taller de foc dels nous diables de la Bordeta, els Socarrimats de l'Infern; mentre s'enllestia l'escalivada i sobre brases passaven pa i sardines pel dinar compartit per 100 persones, ruixat amb un sentit brindis de cava.

La gimcana de l'Esplai Sant Medir va encetar la tarda, cedint torn a l'interior i exterior de l'auditori. Un multitudinari cabaret amb dansa i joves equilibristes sobre un trapezi i una llarga tela sota el cel canbatllonenc va donar pas als noctàmbuls gaudint de sons diversos tant de grups com de punxadiscos.

El diumenge membres de la campanya Tic Tac Can Batlló van guiar dues rutes pel recinte, detallant el passat i la demanda actual de més naus i el parc de la Bordeta. El Bloc Onze és un fruit força madur i la ruta va mostrar l'evolució a la planta baixa i al primer pis.

Un contacontes amb titelles i el vermut intergeneracional van posar fi de festa. El colofó va ser la projecció a l'auditori, ple a vessar, del documental *Com un gegant invisible. Can Batlló i les ciutats imaginàries*, de La Col i Panóptica, on es recull l'entrada a Can Batlló de l'11 de juny de 2011 i es proposa una reflexió entorn els processos de transformació urbana que ha viscut Barcelona durant els últims anys, preguntant-se sobre el futur i les altres Barcelones possibles.

Veient les fotos del Bloc Onze fa un any al nou Espai d'Encontre, commou i esperança observar el que la cooperació del poble ha fet en un any!

La biblioteca popular Josep Pons ja ha reobert el 5 de juliol amb la planta baixa definitiva, i l'ampliació total s'inaugurarà el 16 de setembre. El Bloc Onze té com a objectiu estiuenc acabar l'auditori, per iniciar una temporada espectacular. A la tardor també arrencarà la sala per ioga, massatges, tai-txi i psicomotricitat; i serà el torn del primer pis de la nau, a plenar d'arts.

Més informació a:
www.canbatllo.org i #canbatllo

La primavera amaziga a Sants

La primavera amaziga és una de les principals celebracions de la comunitat amaziga, a la que pertanyen bona part dels 250.000 marroquins que viuen a Catalunya.

Gemma Parera
Sants

Aquest any la celebració va comptar amb un acte a les Cotxeres de Sants el dissabte 16 de juny, organitzat per l'Observatori Català de la Llengua Amaziga i la Casa Amaziga de Catalunya.

Durant la sessió es va denunciar l'atac que viuen la llengua i la cultura amaziga al Marroc, on aquesta llengua, autòctona de tot el nord d'Àfrica, té un cert reconeixement formal en l'educació i els mitjans de comunicació, però a la pràctica es limita la seva utilització i es reprimeix la seva defensa. També es marginalitza les regions amazigues del país.

L'any 2001 es va crear l'Institut Reial de la Cultura Amaziga, però no va abordar cap dels seus suposats objectius per a la integració d'aquesta llengua i cultura a les institucions, escoles i mitjans de comunicació, sinó que, per a bona part dels militants amazics, només va servir per debilitar i dividir el moviment. La situació és encara més tensa des de la victòria del partit islamista PJD (Partit de la Justícia i Desenvolupament) a les darreres eleccions de novembre de 2011, obertament hostil a la identitat amaziga.

La repressió contra les reivindicacions del poble amazic arriben fins a Catalunya. El passat mes de maig un membre del moviment amazic va ser retingut per mossos d'esquadra i altres cossos de policia secretes en assistir a una conferència del president del govern marroquí, Abdelilah Benkirane, que organitzava l'Institut Europeu de la Mediterrània. Se li va impedir l'entrada a aquest acte públic, se'l va registrar i intimidar per l'únic fet d'haver-se manifestat contra el govern marroquí davant del consolat.

El calaix de la vergonya, cada cop més viu

El carrer d'Antoni de Capmany fa anys que està en obres: sorolls, tanques i voreres trencades són la tònica d'aquesta zona de Sants des de fa més de 4 anys.

Ia Bonet
Sants

Aquestes obres van començar fruit de l'arribada de l'AVE a l'Estació de Sants, fet que ja es va complir ara farà més de 3 anys. Seguidament, l'exalcalde de Barcelona, Joan Clos, va impulsar la idea de cobrir les vies en el tram que va des de plaça de Sants fins a Riera Blanca per tal de fer-hi una rambla enjardinada que embellís el barri.

Les protestes pel soroll del trànsit de trens i metros en aquest tram són prou importants en la vida del barri de Sants, però els veïns sempre han reclamat un soterrament de les vies, com en molts altres punts de Barcelona. En aquest cas però, l'ajuntament va decidir que era millor cobrir-ho apostant per una estructura de formigó que cobrís les 8 vies de ferrocarril, 6 de trens i 2 de metro, fent una rambla enjardinada a la part superior amb uns accessos als laterals per tal de donar al barri un nou espai verd.

Des de la Plataforma conta el Calaix de la Vergonya i del grup de veïns afectats per la proposta urbanística s'ha mostrat una forta oposició des del principi. Aquesta proposta comportarà uns murs de més de 14 metres d'alçada en alguns punts del carrer d'Antoni de Capmany i Riera de Tena, que alguns balcons dels esmentats carrers passin a ser aparadors per als vianants del passeig i per tant s'incrementi la inseguretat veïnal i una decisió no consensuada amb el veïnat, entre d'altres.

Actualment les obres tiren endavant amb l'estructura ja quasi enllestida i les màquines i els obrers treballant contínuament. En el tram d'Antoni Capmany més proper a plaça de Sants, per exemple, ja hi podem veure una mostra del que serà aquest mur que caracteritzarà el barri per als propers anys i l'estructura que cobrirà amb un passeig aquella divisió històrica del barri de Sants com és el pas del ferrocarril per a l'entrada a la ciutat de Barcelona.

Parèntesi

CINE

Las nieves del Kilimanjaro

ROBERT GUÉDIGUIAN, 2011

Des de fa anys en Robert Guédiguian, un bon referent del cinema francès, es troba immers en un cine social que habitualment localitza a Marsella i en què intervé la seva dona Ariane Ascaride. En aquest film ens tornem a trobar amb un altre dels seus relats que té com objectiu despertar la consciència social dels espectadors a través de la història d'un sindicalista que es troba amb un fort dilema després d'un esdeveniment que remou la seva vida i la de la seva dona.

Tot això està narrat d'una forma senzilla, apropant-se a la faula. Mai el seu realitzador a intentat magnificar una història que hauria pogut derivar en efectista i inclús ens depara moments divertits.

Resulta un retrat de la societat tant dur i realista com ben intencionat. Ens diu que actualment s'ha arribat a un extrem en què les diferències socials no són ja entre els rics i els pobres, sinó que es poden donar entre treballadors que es queden a l'atur, però que no tenen problemes per a subsistir, i aquells que estan molt pitjor.

Solidaritat potser seria la millor paraula per definir aquesta història plena de personatges en algun moment contradictoris, però que finalment fan cas de la seva consciència.

Presentada en el Festival de Cine de Valladolid, va obtenir una gran acollida, la mateixa que està aconseguint al nostre país, ja que estrenada fa uns mesos, segueix en cartellera, sens dubte per l'excel·lent boca-orella que aconsegueix dels seus espectadors.

Com sempre en el cine de Guédiguian els actors encaixen perfectament en els seus papers, donant vida i autenticitat als personatges, així com el marc en el que es desenvolupa l'acció: aquesta Marsella industrial cada vegada més marcada pels problemes laborals y socials.

Absolutament recomanable.

Lancelot

LLIBRE

La ciencia socialista, religión de intelectuales

BARDO EDICIONES, BARCELONA 2010

El socialisme del segle XIX no és, com afirmen els seus creients, un atac contra els fonaments del règim de despotisme que existeix des de fa segles a tota societat civilitzada, és a dir, l'estat. No és res més que un atac a una forma que pren aquest despotisme: la dominació dels capitalistes. Fins i tot en cas de victòria, aquest socialisme no acabarà amb el pillatge de segles, únicament eliminarà la propietat privada dels mitjans materials de producció, no suprimirà més que l'explotació capitalista.

Per la sola supressió dels capitalistes privats la classe obrera moderna no deixa de ser esclava, condemnada a un treball manual i mecànic durant tota la vida. En conseqüència, la plusvàlua nacional creada per ella no desapareix, si no que passa a través de les mans de l'estat democràtic i es constitueix com a base de l'existència parasitària de tota la societat burgesa, ara formada pels abans intel·lectuals socialistes.

En els tres textos que es presenten en aquesta obra, Jan Vaclav Majaiski (1866-1926), defensor de l'igualitarisme i que la revolució havia de ser realitzada pels proletaris mateixos, fa una crítica al projecte bolxevic i a tota una casta d'intel·lectuals que proposen una doctrina on la lluita ha de ser política, on la lluita econòmica i l'enfrontament es posposen al moment en el que suposadament la població estarà preparada. La fe en el futur socialista, un futur no discutible ja que el capitalisme ha de desembocar necessàriament en la seva autodestrucció, es converteix en religió i fa suportable qualsevol misèria viscuda.

No es tracta d'un assaig teòric, són les vivències d'un militant, la seva quotidianitat, tres textos que sorgeixen en moments diferents (1905-1918), tot confirmant les tesis de l'autor en el desenvolupament de la revolució bolxevic i la dictadura del partit, guanyant-se les adjuracions d'autors com Lenin i Trotsky.

Avui en dia, 100 anys després, les realitats que vivim són profundament diferents, el mateix funcionament de la societat i la economia han canviat. Durant tot un segle la maquinària soviètica ha silenciat aquesta crítica que sorgeix d'un treballador polac, revolucionari rus. Majaiski forma part d'una història de la crítica a l'esquerra de l'esquerra, d'inconformisme i combat, i això ha de ser vigent a la força. Bardo Ediciones ens presenta aquesta obra inèdita en castellà i amb aquesta ressenya comencem a mostrar l'arxiu de que disposem la Xarxa de Biblioteques Socials al barri de Sants (http://xarxabibliosocials.org).

Biblioteca Social Mateo Morral. Ateneu Llibertari de Sants. Xarxa Biblioteques Socials

BURXANT ELS BYTES

Crowfounding per finançar projectes

En temps de crisi, quan els bancs no financien res, la gent busca alternatives per tirar endavant els seus projectes.

Que és el *crowfounding*? És bàsicament el mecenatge a través d'Internet. Una persona presenta el seu projecte en una web com Verkami o Goteo, on els particulars tenen l'opció de donar diferents quantitats de diners: 5€, 25€, 100€, a canvi d'una reconeixement, d'una recompensa que defineix l'autor del projecte. Si hi ha un mínim de mecenes i s'aconsegueixen els diners demanats es cobren les aportacions. Sinó, es cancel·la el projecte.

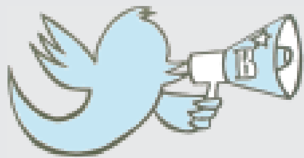
Aquest sistema de finançament que sembla molt utòpic està funcionant la mar de bé a través de la difusió per les xarxes socials. Així es financen llibres com *RT#15m*, discos com l'últim de Pirat's o campanyes com una demanda ciutadana a Rodrigo Rato per la gestió de Bankia.

Tant Verkami.com com Goteo.org, a canvi d'una part dels diners recollits, t'ajuden a arribar al mínim de diners en 40 dies. Si en aquest termini no s'aconsegueixen els diners, no es cobra als mecenes.

Una forma de finançar projectes al marge de bancs i caixes que dona un aire fresc en temps de crisis com l'actual.

Bernat Costa

«Els suposats llocs de treball que portarà #Eurovegas seran més o menys dels milers de llocs que es destruiran a l’agricultura de la zona?».

@albertmartnez

LA CANÇÓ

Amor indignat

Feia sol i tu acampaves a Plaça Catalunya
Per qüestions de feina allà et vaig trobar
Sorties de dins de una tenda Quechua
Abans d’esmorzar res ja liaves un porret
I el llepaves a poquet a poquet

Escoltes Mishima i vas als cinemes Verdi
Jo em baixo pelis de Chuck Norris i Bruce Lee
Tu vas amb tirants i jo amb uniforme
Tu en bicicleta i jo en una furgo enorme

Deixa de fer el cabra, busca’t una feina estable
Come on baby, entra en raó!
Això nostre és impossible perquè tu ets una indignada i jo Mosso d’Esquadra!
Amor indignat, com més et resisteixis
més calent em posaràs
Amor indignat, a tu et picaré fluixet
però el de les rastes pillarà

Si tu vols nena seré el teu príncep blau
Anirem en calma no passarem de 120
Les teves amigues es moriran d’enveja
Perquè jo frego, escombro i sóc
un crack fent neteja

Malgrat no et deixi d’estimar
Ho sento però, t’hauré de desallotjar
I si un dia activen el pla NeuCat
Farem un tomb amb l’helicòpter del meu cap

Obre’m el peatge de teu cor pubilla,
deixa’m passar
Sinó hauré de pujar a la Jonquera
i jo tampoc no vull pagar.

Kevin Joan, 2012

RACÓ HISTÒRIC

Un rebost per Barcelona

La gent gran de Sants, fins no fa gaires anys, quan volien anar cap al centre de la ciutat deien: “Me’n vaig a Barcelona”, una frase que no era exclusiva del nostre barri, també es podia escoltar a tots els altres barris que havien estat municipis independents: Sant Martí de Provençals, Gràcia, Sant Andreu del Palomar, Sant Gervasi de Cassoles, les Corts de Sarrià, Horta i Vallvidrera.

Antics pobles que podien tenir més o menys terrenys, però que en general pel que fa a la població no eren més que petits nuclis habitats al voltant de l’església i un reguitzell de masies repartides per tot el terme municipal. A algun d’aquests municipis, com Sant Martí o Sants, l’arribada de les fàbriques, que ja no cabien a Barcelona, va fer que la població es multipliqués per molt, però tot i això encara es va mantenir fortament arrelat el sentiment de pertinença a un lloc que era una cosa diferent a Barcelona, fins i tot després de l’agregació.

Can Massaguer als anys 30

Sense ser sociòleg estic convençut que la pervivència d’un teixit social previ ric en costums, com per exemple les festes majors, és un factor que va influir. En general s’ha parlat molt de les fàbriques que van fer créixer el barri, però que hi havia a Sants abans dels grans vapors?

Per respondre a aquesta pregunta ens hem d’imaginar un territori ple de masies, ben comunicat amb Barcelona per la carretera que es va començar a construir l’any 1764, la futura carretera de Sants. Era un municipi ple de camps de conreu que havien funcionat, com a mínim des de l’Edat Mitjana. Conreus de secà, majoritàriament cereals, arbres fruiters i algunes vinyes. Un escenari que només es veia modificat als voltants de les grans masies, que tenien petits horts. A la Marina de Sants, una zona on proliferaven els aiguamolls, era més freqüent el cànem i les pastures.

No obstant això, l’any 1819 va acabar amb una gegantina construcció que modificaria tot aquest espai: el canal de la Infanta. Dissenyat pel mestre d’obres Jaume Soler Faneca, el canal portava aigua des de Molins de Rei cap a Hospitalet i Sants, permetent que les terres compreses entre la sèquia i el mar es poguessin regar. Les masies properes al canal, per exemple a la Bordeta, van poder substituir els cultius de secà per hortalisses, molt més rendibles. D’aquesta manera Sants es va convertir en un important rebost de la ciutat de Barcelona.

Malauradament avui en dia hem perdut la majoria d’aquestes masies i l’estat de les que ens han arribat, com Cal Bruixa, a tocar de Can Batlló, o la Petita Maria, al triangle de Sants, ens ofereix dubtes sobre el seu futur.

Agus Giralt

Can Massaguer als anys 30

FOGONS DE TEMPORADA

Peus de ministre

Qui voldria menjar-se un producte que al adquirir-lo observés que té un preu molt per sota que el dels seus semblants i té un nom tan poc suggeridort com el de despulles, o sigui, sobres. Crec que qualsevol persona que no hagi tastat mai cap tipus de menut. Si us els cuinen bé podeu trobar en els diversos cuinats de menuts el plaer que tot gastrònom sent quan degusta el seu plat preferit.

Els menuts s’han cuinat des dels temps mes remots, ja els egipcis engreixaven les oques per menjar-se’n el fetge. Als receptaris clàssics podem observar com grecs i romans es menjaven totes les vísceres del porc i tampoc es descuidaven de degustar tots els menuts provinents dels peixos, fent de la seva salsa garum (suc fruit de la fermentació de les sobres dels peixos macerades en sal) ensenya de la seva cultura gastronòmica.

Els medievals també han deixat constància escrita de la seva devoció per aquestes menges, deixant plats que han arribat fins a dia d’avui, com la *tête de veau* parisina o l’antecedent del capipota català.

I doncs, perquè no agraden els menuts a la majoria de la població? Crec que hi ha diversos motius. En primer lloc perquè la història ve de lluny, a principis i mitjans del segle XX, amb l’aparició i la implantació de la ramaderia intensiva, els preus de la carn disminueixen, molta més gent es pot menjar un bistec.

Ja no només els rics gaudeixen de la carn teòricament més noble, els menuts passen a ser considerats de segona categoria i el seu ús a la cuina disminueix considerablement.

Però en segon lloc, cada vegada ens allunyem més de l’origen del que mengem. El vincle amb el que llaura la terra o alimenta el bestiar queda molta allunyat de casa. I si ens podem menjar un bistec oblidant-nos que prové d’un animal que té cap i potes, molt millor.

Peus de porc amb sobrassada

INGREDIENTS

4 peus partits per la meitat
1 ceba grossa
1 pebrot vermell
4 tomàquets madurs
1 got de vi ranci
400 g de sobrassada
Farina, sal i oli d’oliva.
Per la picada: ametlles, all, julivert.
Un manat d’herbes aromàtiques (llorer, romaní, farigola).

ELABORACIÓ

Si heu comprat els peus crus, bulliu-los amb aigua abundant, sal i el manat d’herbes durant uns tres quarts d’hora o fins que siguin tous. Passeu els peus per farina i daureu-los amb oli d’oliva, banda i banda, a la cassola on fareu la resta del guisat. Retireu-los.

Piqueu la ceba i el pebrot ben petits i poseu-los a sofregir a la mateixa cassola. Un cop les verdures ja toves, afegiu-hi el tomàquet ratllat i deixeu sofregir una bona estona més. Afegiu el raig de vi ranci, deixeu evaporar l’alcohol, i incorporeu-hi els peus i la meitat de la sobrassada. Doneu-hi dos voltes i afegiu-hi dos cullerots d’aigua (si és la de bullir els peus millor). Deixeu estofar el conjunt durant uns 20 minuts més.

Per la picad,a piqueu al morter tots els ingredients i afegiu-hi la sobrassada queda. Cobriu els peus amb la picada, deixeu-ho estofar cinc minuts més i apagueu el foc. Ha de quedar el suc just per sucar. Si complementeu el plat amb cargols o llenegues ja no podreu parar de llepar-vos els dits! El resultat és sublim!

Núria May Masnou

La Burxa dóna la benvinguda a n’Èric!

Un nou jove combatiu del barri

Enhorabona, Eva i Hernan!

En moviment

ASSEMBLEA INDIGNADA SANTS

Autodefensa a la feina

Sara de la Vega

Dintre dels diferents activitats que la comissió laboral de l'Assemblea Indignada de Sants realitza, es troben les xerrades per donar coneixement i eines a la gent. L'última va ser "Autodefensa a la feina" pel advocat laboralista del col·lectiu Ronda J. Joan Monrea.

Ens van explicar que és més difícil que t'acomiadin si et signifiques a la feina, o sigui, si demanes els teus drets o et queixes davant de situacions irregulars, que si no ho fas. Això és així perquè en el moment de l'acomiadament l'empresari ha de demostrar que no et fa fora perquè siguis una persona que reclama els seus drets. De l'altra manera l'empresari no ha de demostrar res.

Això també succeeix amb els contractes temporals, si en el segon contracte temporal de sis mesos, et fan fora havent-t'hi significat i, a la resta de companys els prorroguen, l'empresari haurà de demostrar que a tu no et fa fora perquè li hagis donat la pallissa. Tot i això cal actuar amb perspicàcia i assessorant-se, conèixer si hi ha representació sindical i cercar companys i companyes per lluitar col·lectivament.

D'altra banda es va exposar la importància de cercar complicitats entre els i les companyes de feina. Podem convocar una assemblea de treballadors/es al mateix centre de treball (es necessiten les signatures de 1/3 de la plantilla) i l'empresari té l'obligació de cedir l'espai per a què es celebri sense que ell pugui estar present. L'assemblea de treballadors pot plantejar queixes, pot convocar vaga, etc. En segon lloc, constituir secció sindical i en tercer lloc promoure eleccions sindicals si s'escau, ja que el comitè d'empresa ha de ser informat per l'empresari de tot el que té a veure amb l'empresa i els treballadors.

Hem de tenir present que la sobirania la tenim nosaltres.

La mineria en lluita per mantenir la feina

Miners enfrontant-se a la Guardia Civil amb barricades i cohets durant les protestes. **INTERNET. PERIODISMO HUMANO**

El dia 22 de juny els miners van començar una marxa a peu des de Mieres (Astúries) fins a Madrid on pretenen arribar el dia 11 de juliol. Aquest mateix dia també està prevista una gran manifestació per demanar la vaga general de tota la comunitat minera i el suport de la població a la causa.

Laura López Crespo
Sants

La vaga va començar a finals de maig i a principis de juny es va declarar indefinida. Durant els primers dies quasi no va hi haver incidències remarcables, algunes persones detingudes amb ferits en la repressió policial i també el tall d'algunes carreteres importants d'Astúries.

Aquestes són només algunes de les moltes activitats previstes dins un marc de reivindicació obrera pel treball i la continuïtat del sector miner, en protesta per les retallades de l'ajuda al carbó.

RETALLADES DE MÉS DEL 60%

El govern del PP va anunciar retallades de més del 60 % de la partida pressupostària destinada al sector miner. Aquestes retallades signifiquen el fi de la supervivència de la mineria, ja que no es pretén apostar per energies renovables, sinó fer que el consum energètic depengui del gas i la nuclear.

A més, en un comunicat, l'Agència Internacional de l'Energia preveu que l'ús del carbó a l'estat augmenti un 60 % en el proper any, per tant, no s'entén el tancament de les mines estatals. Alguns miners apunten que el pla futur és importar el carbó d'Alemanya.

Una altra província on la mineria és molt important, León, també ha secundat en les protestes i la vaga als seus veïns asturians. A León també s'han produït barricades i s'han tallat carreteres. A més alguns miners s'han tancat a la seu de la Diputació de León.

Tots els miners defensen que l'èxit de la vaga també està determinat pel suport de la població. Fins ara, la població de la majoria de localitats on s'estan produint els esdeveniments de protesta està a favor dels miners i en la jornada de vaga es va enregistrar quasi el 100 % de tancaments en molts negocis, comerços, escoles i locals.

FINALITZACIÓ DE LA VAGA GENERAL

Després de un mes de vaga indefinida la població de Puertollano (Ciudad Real) ha decidit tornar a la feina i finalitzar la vaga general. Aquesta decisió ha estat presa de forma majoritària pels treballadors en assemblea. El comitè va anunciar que el motiu és que els miners no volen continuar amb una vaga sense saber on estarà el límit. En aquesta població el seguiment de la vaga va ser del 90 % però el fet de no cobrar i que els responsables de la mina han transmès que faran tot el possible per no haver d'acomiadar a ningú, tot i les dificultats laborals que presenta aquest any, han convençut als obrers de tornar a la feina.

Per altra banda, el 21 de juny també es va aixecar un campament davant de la delegació del govern a Oviedo que es manté actiu. Els miners també mantenen el tancament dins de tres mines a Astúries i León. A la mina de Santa Cruz del Sil (El Bierzo, León) set miners porten 25 dies sota terra.

Davant l'anunci de nous actes reivindicatius, la Guàrdia Civil enviarà més dispositius a aquestes dues províncies, segons es vagin desenvolupant els fets.

LA IMPORTÀNCIA DE LES VAGUES MINERES

Les vagues mineres recorden per la importància que van tenir a les que fa 50 anys, al 1962, van suposar el principi del fi de la dictadura. La vaga minera asturiana va ser la primera gran vaga durant la dictadura feixista i va tenir lloc en algunes poblacions de l'actual como el Pozo de María Luisa i Mieres. En aquell any va durar 3 mesos (d'abril a juny) i es reivindicaven millores laborals i salarials, la repercussió va ser extraordinària, tot i que el règim va fer tot el possible per evitar-ho.

En aquest cas, els miners han rebut suport internacional ja que altres companys d'Europa i d'altres països on la mineria és un sector important han visitat els miners d'Astúries per donar-los ànims en aquesta lluita. Una delegació de miners anglesos i alemanys han visitat el Pozo de María Luisa, i una altre de xilens han visitat als miners tancats al Pozo Candin. També, un altre grup de miners polonesos porta dies visitant Astúries i estan perfectament integrats amb els treballadors autòctons. Una delegació anglesa de exminers també està recolzant i assessorant els d'aquí ja que és un país amb molta tradició minera i de lluita obrera.

Espai Llibertari

Tinc una caputxa negra

Acció Llibertària de Sants

Fa un cert temps que t'explico fets que et sobten. Fets que no entren en la teva lògica, ni en la meva. Fets com els del dia aquell, del Caprabo, en què ens varem plantar a la porta del supermercat, a crits, per denunciar una situació d'abús laboral i la policia va acabar retenint tres persones per, al final, enviar-nos dos furgones d'antidisturbis que van carregar contra nosaltres. Em dius que no pot ser. Que aquests temps han passat. Que tu vas viure fets semblants perquè jo no hagués de viure'ls. Que hem evolucionat.

Jo no sé com eren aquells temps. I mai ho sabré perquè mai els viuré. Però sí estic vivint aquests temps. Temps en què estan passant coses molt greus i que s'estan mastegant amb indiferència o amb queixes als bars. Indiferència, perquè sembla que tot té el mateix gust. Ens han acostumat a assimilar els fets com notícies, tan és un huracà amb centenars de morts com el llançament d'una nova línia de cosmètics: quinze segons sota la mateixa veu neutra, en llauna. Queixes, perquè sí, perquè ens adonem del que està passant, no som idiotes. Perquè algú que nos som nosaltres ha d'aparèixer, d'una vegada, i salvar el món. Avui. Ja. Jo el voto.

I mentrestant? Rescatem els bancs. Invertim diners públics en sanejar els comptes dels pobres responsables de la crisis. Recuperem el capitalisme mitjançant regles de joc diferenciades: la família que no pot pagar la hipoteca, al carrer. El banc que està a punt de caure, salvat gràcies a la guardiola de l'estat. Guardiola que es nodreix a base d'impostos i multes. Impostos que es paguen a l'hora d'agafar l'autobús i no en llogar un veler per anar a fer un volt. Multes per resistència i desobediència a tot aquell que s'atreveix a protestar, a manifestar-se, a cridar, a posar contra la paret aquells que, tot i ser responsables, tenen protegits els seus interessos per la classe política.

Mare, pare, tinc una caputxa negra al fons de l'armari. Perquè no penso callar, perquè no em penso deixar multar.

Rereguarda en Moviment, la resposta al guant de ferro de Puig

De la mà invisible d'Adam Smith al guant de ferro de Felip Puig, la retallada neoliberal en drets socials avança escoltada per una contundent repressió contra la ciutadania dissident. Rereguarda en Moviment neix per garantir drets i brindar recolzament, suport mutu i solidaritat a les represaliades.

Pau Fabregat

"Som les empresonades, les mutilades, les ferides, les agredides, les humiliades, les detingudes…" Així comença el text de presentació que la plataforma Rereguarda en Moviment va fer públic setmanes enrere.

La rereguarda és l'espai que resta darrere un front de guerra. La guerra és lo que ha declarat la Conselleria d'Interior contra tota persona, organització o col·lectiu que lluiti per defensar els seus drets. L'objectiu del Govern és ben clar: "que tinguin por al sistema".

Rereguarda en Moviment: plataforma solidària contra la repressió, és segons els seus portaveus, d'una banda una eina per donar suport legal, econòmic i psicosocial a totes les represaliades i enfrontar els processos judicials presents i futurs, així com les derivacions psicològiques i socials inherents a la repressió; i de l'altra, un espai de confluència de les diverses sinèrgies sorgides de la societat civil amb l'objectiu de bastir propostes i portar a terme accions concretes encaminades a oferir una resposta clara i contundent a aquesta ofensiva repressiva.

Des de Rereguarda en Moviment s'exigeix la retirada de les reformes i les retallades, la derogació de la llei d'estrangeria i el tancament dels centres d'internament d'estrangers, l'absolució de totes les persones encausades i represaliades arran de les mobilitzacions contra les retallades, la prohibició de les bales de goma i la dimissió del conseller d'Interior Felip Puig i del ministre d'Interior espanyol Jorge Fernández Díaz.

L'ORGANITZACIÓ DE LA REREGUARDA

La plataforma consta de diferents comissions. La comissió legal, és un equip d'advocats i advocades que es posa al servei de les persones amb penes de presó, fiances, multes i detencions. La comissió caixa de resistència i accions proposa cobrir despeses judicials i assistència mèdica quan sigui necessària. La comissió de comunicació, per la seva part, intentarà visibilitzar la lluita i la repressió a la xarxa i gestionar una resposta activa contra la criminalització mediàtica. Per últim, la comissió d'efectes psicosocials pretén donar cobertura als impactes emocionals i físics que té com a conseqüència la repressió sobre persones, famílies i col·lectius.

Al web de la plataforma, es poden descarregar textos de recursos i formació, com per exemple manuals antirepressius i d'autodefensa civil editats per col·lectius de juristes, així com diferents comunicats de producció pròpia. També compta amb un formulari per adherir-s'hi i contactar.

RETALLADES IMPOSADES A FORÇA DE REPRESSIÓ

Front al context actual de retallades en drets socials, econòmics i laborals, les mobilitzacions no han cessat. Els carrers porten mesos plens de persones exigint que no els facin pagar la seva crisi. La resposta des del govern sempre a sigut la mateixa, fer el sord i repressió.

La crisi econòmica va acompanyada de l'enduriment de les polítiques i pràctiques punitives que posen els drets fonamentals en perill. Com afirma Rolando Guerra, membre de la plataforma, "la imposició de les retallades ha d'anar acompanyada de repressió, per la força". Augmenta la persecució de la protesta, proliferen nous i vells discursos criminalitzadors i s'agreugen les violacions de drets humans.

Manifestació antirepressiva a Barcelona amb la presència de Rereguarda. INTERNET

El passat 6 de juny, l'Observatori del Sistema Penal i el Drets Humans (OSPDH), va presentar un informe que vinculava directament retallades i penalització: "L'enfonsament de l'estat social va acompanyat de l'enfortiment de l'estat penal". L'informe també remarcava que les denúncies per maltractament contra el cos de Mossos d'Esquadra van augmentar un 409 % durant el 2011, i denunciava l'ús preventiu de sancions administratives per limitar el dret de reunió i de manifestació, l'establiment de *checkpoints* durant la cimera del BCE, la instauració d'una web de delació confidencial o l'obsessió persecutòria amb el moviment estudiantil universitari.

L'avantguarda pren els carrers constantment a cada manifestació o acte de protesta contra les retallades, ara, també la rereguarda jeu darrera construint la protecció psicosocial i legal a la dissidència que reivindica uns drets i llibertats amputats pel sistema.

Més informació a:
rereguardaenmoviment.org

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL

La vergonya dels salaris

Marc Faustino i Vidal

El president de l'Associació Espanyola de Banca (AEB), Miguel Martín, ha proposat una devaluació de salaris a l'Estat espanyol durant els propers anys per recuperar la competitivitat. Segons el Sr. Miguel Martín, aquesta rebaixa salarial faria disminuir les despeses de les empreses i augmentar-ne la seva demanda. Una proposta ben lògica, des de la mentalitat capitalista.

Cal devaluar els salaris a l'Estat espanyol? La resposta és clara, els salaris d'algunes persones sí són el problema. Però no els salaris de les persones amb qui pensa el Sr. Miguel Martín. En la darrera enquesta de l'estructura salarial de l'Estat espanyol, el salaris del personal executiu i directiu era el 134 % superior al salari mitjà.

El mateix institut d'estadística de l'Estat espanyol reconeixia que poques persones amb salaris molt alts distorsionaven el salari mitjà, elevant aquesta xifra molt més per sobre del que era el salari modal o més freqüent. Així el salari anual més freqüent era de 16.000€ anuals i el percebia un 60 % de la població assalariada. Calculeu el 134 % de més d'aquesta quantitat per fer-vos la idea del que cobra un directiu o executiu.

Com poden proposar bestieses com rebaixes salarials amb les dades d'aquesta enquesta sobre l'estructura salarial que detalla que una persona temporal cobra un 32 % menys que una persona indefinida, o que les dones segueixen cobrant un 24 % menys que els homes? Vivim un atac ferotge del capitalisme i hem de ser conscients de la batalla de les idees que se'ns presenta.

La resposta a tots els Miguels Martín que corren pel món és que el que cal devaluar són els salaris estratosfèrics que s'imputen certes persones que exerceixen una irresponsabilitat manifesta de les empreses.

CSA Can Vies

La nostra millor arma la solidaritat

CSA Can Vies

Aquest darrer mes hem patit de forma directa al nostre centre social autogestionat la repressió de l'estat, amb l'empresonament de dos dels nostres companys, per participar en la Vaga General del 29 de març.

Aquest atac que han patit els nostres companys i que de retruc ens ha afectat a tots, ens ha ensenyat en primera persona que davant la repressió sistematitzada, la nostra millor arma son el teixir suports i solidaritats estables entre nosaltres.

Adonant-nos amb el context que ens ha tocat viure aquests últims dies, que davant les adversitats, davant la repressió d'aquest sistema no ens aturen, ho han intentat i ho seguiran intentant, però les seves envestides ens fan més forts per lluitar pels nostres drets, per combatre les seves polítiques de misèria i retallades.

No donarem el nostre braç a tòrcer, seguirem treien les urpes lluitant contra el pervers sistema capitalista que a poc a poc ens escurça els drets socials, ens obliga a guiar-nos sota la lògica del tant tens, tant vals, el mateix sistema que deixa a la gent al carrer sense feina, sense casa i criminalitza al mateix temps l'alliberament d'espais.

Quan estem veient dia a dia com els nostres governs salven als rics, banquers i lladres que ens han posat en aquesta situació, malnomenada de crisi i als qui l'estem patint dia a dia, ens obliguen a pagar els plats trencats d'uns pocs per continuar mantenint la seva estafa.

Per això som conscients que els últims atacs patits no seran els darrers i que en rebrem molts d'altres, com els atacs a la nostra cultura, al territori, ens dona motius i ens encoratgen per fer una crida a la revolta, a sortir als carrers i que un sol crit s'escolti arreu del territori: prou retallades i prou repressió.

Aquest combat contra les polítiques neoliberals no el guanyarem sols: ara i sempre, la nostra millor arma és la solidaritat.

Cultura

8a trobada d'editorials llibertàries

La Mostra del Llibre Anarquista de Barcelona és un esdeveniment anual, dedicat a la difusió de la cultura llibertària, com a eina important en la lluita contra la dominació.

Mostra del Llibre Anarquista
Barcelona

De les inquietuds de diverses individualitats de la ciutat de Barcelona, sorgeix el 2005 la idea de crear un espai anual de debat, reflexió i afinitat, entorn a diferents aportacions teòriques, en format llibre. Aquell mateix any, es realitza la primera edició al barri de Besòs.

A més de propagar el pensament llibertari, s'ha pretès crear un punt de trobada on no solament hi hagués debat, sinó que també es donessin a conèixer diferents projectes editorials propers a les nostres idees, i diversos materials escrits, posant èmfasi especialment en aquells treballs publicats durant l'any en curs, intentant ser un reflex de la capacitat teòrica i editorial del nostre moviment anarquista.

Entenem la lluita anarquista, com una complicitat entre teoria enriquidora i pràctica emancipadora, tractant d'aportar un granet de sorra, en la tasca de potenciar ambdues.

Durant aquests anys hem tractat de fer-nos visibles a diferents barris de la ciutat, com el Besòs, Sants, Gràcia i Raval, no solament portant les activitats del programa anual als diferents espais afins de cada barri, sinó, mantenint el desig de tenir, la tant necessària presència anarquista als carrers, traient durant el cap de setmana, els actes, xerrades, presentacions, i parades de llibres a les places i rambles dels barris on hem estat presents.

Portant debat sobre experiències i reflexions actuals o històriques, i intentant incloure tots aquells àmbits des dels quals, el poder i la dominació ens ataquen, hem volgut continuar fent visibles les nostres idees com una potent i passional font de crítica i autocrítica, envers les misèries pròpies i les del sistema, per poder enfortir el pensament, i caminar amb convicció cap a una societat lliure.

Continuem després de 8 edicions sortint als carrers d'una Barcelona que cada dia es transforma més ràpidament en un aparador, que destrueix les relacions socials i la vida dels barris, per transformar-los en centres comercials/dormitoris.

L'any que ve tornarem per continuar construint juntes, pedra a pedra, la nostra estimada Anarquia.

Cartell del'edició d'aquest any, esdevinguda a diferents espais de Ciutat Vella durant la darrera setmana de juny. **MOSTRA DEL LLIBRE ANARQUISTA**

Contra el silenci, totes les veus

De Mèxic ens ha arribat el VII Encontre Llatinoamericà de Cinema i Vídeo Documental Independent que hem pogut veure al Bloc Onze de Can Batlló.

Toni Piñeiro
La Bordeta

Durant 5 setmanes hem tingut l'oportunitat de veure i discutir vídeos que ens han parlat de problemàtiques socials a diferents països.

La mostra que hem vist està organitzada en diferents categories: a la de moviments socials i organització ciutadana, el grup musical Los Aldeanos ens expliquen com expressen la seva vivència social i política mitjançant el hip-hop a Cuba.

A la categoria dones, la producció hispanomarroquí "Los hilos de Penélope" ens endinsa en l'univers de les dones dels migrants a Barcelona, i com teixeixen fils que cohesionen la família i el poble on viuen al sud-est del Marroc. El despertar d'algunes d'aquestes dones per reivindicar el seu paper protagonista a la seva vida i a la vida comunitària.

A la categoria indígenes, el documental "La pequeña semilla en el asfalto" ens mostra com indígenes de Chiapas s'integren a la societat criolla mitjançant l'estudi i la perseverança. Val a dir que a la xerrada posterior vàrem comentar que el film obvia la guerra per l'espoli dels territoris indígenes i zapatistes que porta a terme el govern mexicà mitjançant l'exèrcit, els paramilitars i els programes d'integració governamentals.

També a aquesta categoria veiem "Mientras no se apague el sol", excel·lent film colombià on el territori del poble Nasa és camp d'operacions de l'exèrcit colombià, la guerrilla de les FARC i els paramilitars. L'única defensa del Nasa és la seva pròpia Guàrdia Nacional Indígena, que armats de bastons que simbolitzen l'autoritat i amb la paraula s'enfronten a les forces en combat. El col·lectiu Maloka Colòmbia va explicar les particularitats i el context de la lluita del poble Nasa i d'altres indígenes per poder viure als seus territoris.

A Fronteres, migracions i exilis, el documental "A new day has come" (Un nou dia ha arrivat) ens situa al dia següent en què s'ha creat un camp de refugiats de l'ONU a la frontera entre Irak i Síria. Entrem a la vida de dues famílies palestines expulsades d'Irak a la guerra que van iniciar els EEUU i que encara dura. La soledat extrema enmig del no-res, els anys passen, els refugiats mantenen la seva identitat com a poble, i això els manté units i solidaris. Un dia els anuncien que tenen asil a Itàlia i Suècia, comença el viatge a un nou destí, la soledat del ara migrants els acompanya.

La Universitat Lliure de Sants continua durant l'estiu

Oriol Rigola
Sants

Va ser el juny del 2008 quan un grup de persones de Sants vem plantejar la creació d'un projecte educatiu al marge de les institucions, un espai on el coneixement escapi de paràmetres com el pensament únic, l'adoctrinament, l'homogeneïtzació i el mercantilisme que dominen aquest món globalitzat en què vivim. D'aquesta manera va néixer la Universitat Lliure a Sants i des de llavors ha fet formació multidiciplinar de manera gratuïta i intentant superar amb més o menys èxit la verticalitat que suposa el vincle mestre-estudiant.

Després d'una mica més d'un any d'indignació al carrer, durant el qual hem estat col·laborant amb el projecte d'Universitat Indignada a Sants i de l'alliberament del bloc 11 de Can Batlló, del qual també hem fet seu puntual de les nostres activitats, volem rempendre la normalitat en les nostres activitats dins del que les circumstàncies ens poden permetre.

És per això que durant aquest mes de juliol iniciem una nova tanda d'activitats entre les quals trobem unes jornades sobre teoria política antagonista postmoderna que porten el títol de "La Dansa de la Medusa" amb la gent d'Artefakte i l'Editorial Tangram, un taller anomenat "Cossos celestes" que ens permetran endinsar-nos en uns coneixements bàsics d'astronomia, un taller sobre seguretat a internet i un altre sobre edició de vídeo amb el programa de codi obert Kdenlive amb la gent de l'AVlab de Can Batlló.

Més informació :
www.sants.unilliure.org
correu.unilliure.og

El mostrador

Sistemes participatius de garantia

Cooperativa Germinal

Els grups de consum són els models més fàcils d'aconseguir un de conscient i transformador mitjançant el treball cooperatiu de les persones consumidores que en formen part. El nou model social l'estem construint amb el tipus de relació que establim amb els proveïdors i la mateixa manera de funcionar mitjançant el treball cooperatiu. Però és important estar segurs que els productes que es triïn compleixin els requisits que calen per tal que el nostre proveïment de menjar ens ajudi a assolir els nostres objectius de fer una societat millor.

Com podem saber que estem complint aquests objectius de transformació a través del nostre consum? L'opció més generalitzada és partir d'un sistema de producció respectuós amb el medi ambient i que té un sistema de garantia establert: el producte ecològic.

El producte ecològic fa servir un segell que ofereix als consumidors una informació que aquests busquen: la garantia d'un organisme independent del proveïdor que vetlla perquè el producte s'hagi fet respectant el medi ambient en base a uns criteris marcats prèviament per aquest organisme, i amb uns bàsics legislats per la Unió Europea. Per poder influir en els criteris del consell regulador de la producció ecològica catalana els grups de consum coordinats a Ecoconsum hi estem presents tot i que la nostra acció és limitada.

Els grups de consum tenim mecanismes de control que van més enllà d'aquest segell ecològic, ja que els nostres objectius de transformació de la societat van més enllà de mirar només la manera en com es produeix el menjar. Cerquem una producció agroecològica, és a dir, una producció que tingui en compte aspectes socials i de sostenibilitat que no queden reflectits en la normativa ecològica. I com ho fem? A través de la relació personal amb els proveïdors —aquí un avantatge de consumir en grup!— i fent-li un mínim seguiment; compartint aquest seguiment amb d'altres grups de consum i d'altres projectes productius.

Amb aquest procés que implica la participació de les persones consumidores i d'altres companys de la pagesia, estem creant un sistema participatiu que garanteix la qualitat del producte —incloent el procés de producció d'aquest.

A la darrera assemblea de Germinal, hem dedicat un espai de formació per explicar a totes les persones sòcies en què consisteixen aquests sistemes participatius de garantia; quins altres exemples hi ha, i com s'hauria d'actuar per millorar la coordinació de la nostra certificació amb altres grups de consum.

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Volen silenciar les ràdios lliures. **CONTRABANDA FM**

La Generalitat pressiona a Contrabanda FM perquè deixi d'emetre

Contrabanda FM és una ràdio lliure que porta més de 21 anys emetent a la FM de Barcelona. Aquest històric mitjà ha estat capaç de crear un projecte de comunicació horitzontal basat en l'assemblearisme i l'autogestió.

Alex Pérez i Nerea Urtasun
Membres de Contrabanda FM

En aquests moments compta amb més de 40 programes de producció pròpia entre els que trobem continguts musicals, informatius, culturals o de temàtica social. A més, Contrabanda FM no ha volgut deixar de banda la realitat més propera i quotidiana, realitzant, entre d'altres, emissions en directe en moltes de les festes populars dels barris o fent un seguiment del moviment 15M.

Una de les vinculacions més rellevant ha estat la participació, juntament amb altres mitjans lliures dels Països Catalans, a l'Agència 29, la qual va sorgir el 2010 per contrastar les informacions generades pels *mass media* durant la celebració de les últimes vagues generals.

LA GENERALITAT PRESSIONA PEL TANCAMENT

Des de fa tres setmanes, l'emissió per la FM d'aquesta veterana ràdio lliure barcelonina està en perill. A principis del mes de juny la Subdirecció General d'Ordenació de l'Espai de Comunicació Audiovisual de la Generalitat de Catalunya va notificar a l'emissora que disposava d'un termini màxim de 20 dies per efectuar el tancament del centre emissor on es troba l'antena, al Turó de la Rovira, que finalitzava el passat 25 de juny. Aquesta maniobra forma part d'un pla integral que pretén regular les emissions que es realitzen des d'aquesta zona del Carmel per part de diverses ràdios pirates comercials. Com gairebé sempre que es produeixen moviments per part de l'administració envers la regulació de l'espectre radiofònic, no es contemplen les particularitats de les ràdios lliures i no comercials, sobre les quals no hi ha cap legislació específica. La Llei 22/2005 del 29 desembre (Llei audiovisual de Catalunya) contempla l'existència de ràdios sense ànim de lucre però no concreta l'accés a llicències. Si superat el termini especificat a la notificació Contrabanda FM continua emetent des del Turó de la Rovira, s'exposa a una multa de més de 100.000 euros per part de l'administració.

I COM A RESPOSTA...

De moment, l'emissora ha presentat una sèrie d'al·legacions a l'expedient obert, basades en el dret que ofereix la llei audiovisual a tot mitjà no comercial de disposar d'un espai d'emissió (tot i que no regula com fer-ho) i en l'arbitrarietat que suposa no tenir en compte l'especificitat de les parts a les quals afecta (equiparant Contrabanda FM a la resta de ràdios pirates comercials), sense oblidar el caràcter no comercial i participatiu de l'emissora, així com el paper principal que ha jugat com a mitjà de comunicació horitzontal en els últims 30 anys. Pel que fa al cessament de l'emissió des del centre del Turó de la Rovira, Contrabanda FM és molt clara: no es durà a terme cap canvi fins que no es rebi una resposta a les al·legacions presentades per part de l'administració.

Aquesta amenaça torna a posar de manifest la situació d'indefensió en què es troben les ràdios lliures des del seu naixement i pot comportar que moltes zones de la ciutat de Barcelona deixin de rebre el seu senyal. De fet, el possible cessament de les emissions no és l'únic problema amb què es troba Contrabanda FM ara mateix. El senyal emès pel 91.4 està sent interferit des de fa alguns mesos per diverses ràdios comercials sense que l'administració faci res al respecte. Els problemes d'interferències, desplaçaments del dial o intents de tancament d'emissió han acompanyat a les ràdios lliures des dels seus inicis fins als nostres dies, com succeeix amb el cas de les interferències que pateixen des de fa més d'un any Ràdio Bronka i Ràdio PICA al 96.6 de la FM per part de l'emissora comercial Amb2 FM o les sofertes per Radio Linea IV al 103.9 des de la ràdio comercial Rock'n Gol.

Per fer front a aquesta situació, a part de les mesures legals ja iniciades, des de Contrabanda FM s'ha llançat una campanya d'informació i suport que pretén fer visible la importància d'aquests mitjans en el moment actual. S'ha iniciat una recollida de signatures en contra del tancament de l'emissora, així com una campanya virtual d'enviament massiu de correus electrònics. També s'ha fet públic un manifest de suport al que tant col·lectius com persones individuals poden adherir-se. Totes aquestes campanyes, així com material de difusió i, per descomptat, totes les novetats que vagin sorgint, es poden consultar a la pàgina web de l'emissor.

Més informació:
www.contrabanda.org

Al poble se li exigeix que pagui...

El conseller de Salut de la Generalitat, Boi Ruiz, ha aplicat l'euro per recepta com a impost directe a la població.

...allò que el ric no paga

Els jugadors de la Roja, a més d'ingressar una quantitat desorbitada per guanyar, serà lliure d'impostos.

SOLIDARITAT

La repressió és present per tot arreu

El passat 22 de maig es va convocar una vaga general d'educació en contra de les retallades, les privatitzacions i els acomiadaments en tot el sector educatiu. Aquesta vaga fou seguida també a Lleida on alguns estudiants de la UdL varen decidir okupar durant diversos dies el rectorat d'aquesta com a forma de protesta, a més de participar en les diverses mobilitzacions del mateix 22 de maig.

El 3 de juny a les quatre de la matinada un cos policial de més d'un centenar de mossos d'esquadra van desallotjar el rectorat de la UdL i el dia 6 van ser detinguts 4 joves del moviment estudiantil acusats de delicte de desordres públics en relació a la manifestació del 22 de maig, i d'una acció de protesta del mateix dia a la seu del Partit Popular. Mentre els quatre joves eren detinguts hi hagué una concentració a les portes de la comissaria en la qual el pare d'un d'ells també fou arrestat per delicte d'atemptat a l'autoritat. Finalment tots van sortir amb llibertat amb càrrecs, una mostra més que la repressió és present sempre i a tot arreu.

Xarxa d'Intercanvi de Sants

A continuació oferim un llistat de les últimes demandes fetes a través de la Xarxa d'Intercanvi de Sants (la XIS). Si esteu interessats/des en algun dels anuncis, o simplement voleu formar part de la xarxa i així rebre totes les ofertes podeu fer-ho.

Escriviu-nos o sol.liciteu l'adhesió a: intercanvisants@gmail.com

BUSCO

REF. B- Juny 01: glaçonera amb forma d'estrella.

REF. B-Juny 02: llibres actuals (disposem de llista) de 1er d'ESO.

REF. B-Juny 03: flotador de nadó.

REF. B-Juny 04: un tamboret.

REF. B-Juny 05: ajuda urgent amb l'edició de vídeos sota programari lliure (OPENSHOT).

REF. B-Juny 06: una de les usuàries busca un noi que li va oferir uns quadres (zona Diagonal) en un mercat presencial. Ha perdut les seves dades.

OFEREIXO

REF. O-Juny 01: banyera-canviador de color verd marca Prenatal i un cuco Jané Universal de color vermell (que pot anar al cotxe).

REF. O-Juny 02: roba de dona de talles M a L en perfecte estat així com algunes bosses de mà. Hi ha roba de vestir i d'esport.

REF. O-Juny 03: un altre dels usuaris ens indica que al passat mercat hi havia una dona que demanava una claveta per un trepant. Demana que es posi en contacte amb ell si segueix interessada.

REF. O-Juny 04: collarets, roba i complements artesans.

Juliol 2012

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al vespre al CSA Can Vies
(Carrer dels Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:
Gemma Parera Álvarez, Vera Giró, Elba Mansilla, Mostra Llibre Anarquista, Oriol Rigola, Toni Piñeiro, Àlex Pérez, Nerea Urtasun, Bernat Costa, Laia Sánchez Amat, Ester Rams, Helena Olcina Amigo, Irene Jaume, Agus Giralt, Albert Garcia, Sara de la Vega, Assemblea del CSA Can Vies, Marc Faustino Vidal, Cooperativa Germinal, Albert Ricart Sanjuan, Baldosia, Víctor Obregón, Míriam, Núria May Masnou, Javier Saraluce, la Bonet, Lancelot, Xarxa Biblioteques Socials, Ateneu Llibertari de Sants, Acció Llibertària de Sants, Laura López Crespo, XIS, Ignasi Cendra i Pau Fabregat.

M. DEL SOCORRO I C. ROJO:

«Les comunitats fan un gran esforç perquè la ràdio contribueixi a la transformació social»

Maria del Socorro i César Rojo. **VERA GIRÓ**

El Centre Social Can Vies va acollir el 16 de juny una trobada per debatre "El rol de la ràdio en situacions de conflicte social". Maria del Socorro i César Rojo, dos dels participants, ens acosten al potencial d'aquest mitjà de comunicació com a eina per al canvi social. Maria del Socorro és integrant de La Federació Nacional Sindical Unitària Agropecuària FENSUAGRO de Colòmbia, i radiocomunicadora a la regió del Cauca. César Rojo és analista del discurs mediàtic a la UPF i periodista a diverses ràdios a Mèxic i Barcelona. Entre d'altres, és membre del Tret Informatiu.

Gemma Parera
Sants

Quin és el paper de les ràdios lliures en els moviments i les lluites socials?
C.R.: Els mitjans de comunicació alternativa, com són les ràdios lliures, són un espai de comunicació crítica que serveix pel desenvolupament dels moviments socials. Són bàsics per a què es coneguin les seves demandes, la situació d'un conflicte social, o bé per fer la convocatòria de mobilitzacions. Els mitjans de comunicació de masses o comercials estan controlats per elits econòmiques i polítiques. D'aquí neix la importància d'una comunicació alternativa que no estigui controlada per aquestes elits de poder, sinó pels mateixos moviments socials, en què la gent pugui expressar els seus punts de vista i les seves demandes, així com fer visible un discurs crític davant l'estat.

Ens pots posar un exemple des de la teva experiència radiofònica a Mèxic?
C.R.: L'any 2006, a l'estat d'Oaxaca, a Mèxic, diversos sectors socials es van organitzar per prendre la ciutat amb l'objectiu de destituir el governador. En aquest marc de mobilització, les ràdios van jugar un paper molt important. D'una banda, la gent es va apropiar de les ràdios comercials per comunicar el malestar i informar de les assemblees i accions. D'altra banda, a través de la ràdio universitària es va organitzar la defensa de la Universitat "Benito Juárez" d'Oaxaca, davant l'intent d'entrar de la policia. S'enviaven missatges de les coses que feien falta, i s'informava dels carrers on s'havia de córrer o de posar barricades. Si no hagués estat per l'organització de la ràdio, no s'hagués pogut defensar la universitat. Aquest és un cas específic i conjuntural, però hi ha altres casos en què la ràdio té una funció de desenvolupament d'un moviment social en processos més llargs i generals. És a dir, amb l'existència d'una ràdio que parla dels problemes i de les necessitats de la gent.

A Colòmbia quin és el rol de la ràdio a les comunitats?
M.S.: En el marc del conflicte social i armat en què ens trobem, la ràdio alternativa permet evidenciar la problemàtica dels camperols, i denunciar el seu procés d'exclusió, desplaçament i expropiació de la terra, així com la violació de drets humans per obrir el territori colombià a les grans multinacionals, en base a un model de desenvolupament que no afavoreix el poble, sinó que incrementa les desigualtats socials. Com a sectors que se'ns ha vingut vulnerant els drets i desconeixent com a actors polítics, hem de construir els nostres processos de comunicació i visibilitzar les nostres propostes, com són la sobirania alimentària i la defensa dels drets humans. També amb la ràdio es busca el rescat de la memòria històrica, així com construir i generar processos d'articulació de les lluites a nivell comunitari i regional. És una forma d'enfortir la participació democràtica en processos comunitaris, els llaços d'unitat del moviment popular i les connexions entre lluites pel dret a la vida digna, a la salut, a l'habitatge o a l'educació.

Davant de tot aquest potencial que té la ràdio comunitària, hi ha estratègies de control per part del govern?
M.S.: A Colòmbia els mitjans de comunicació són un monopoli de la classe dirigent i pretenen eradicar i estigmatitzar els processos organitzatius. Tenint en compte la gran cobertura de la ràdio, que arriba al 80 % de la població, és un mitjà pel qual el govern busca coptar a la població i assenyalar el moviment popular com a insurgent i il·legal. Les emissores comunitàries estan en el marc de la legalitat a Colòmbia i això fa que estiguin supeditades als paràmetres que dicta govern i que hi hagi programes que arriben a estigmatitzar la població camperola i buscar la fractura del teixit social. Davant d'això, el moviment organitzat intentem apropiarnos d'aquests mitjans. L'accés a aquestes ràdios comunitàries comporta un elevat cost i, per això, les comunitats fan un esforç per recaptar diners a través de diferents activitats i fer-ne un mitjà de comunicació, de difusió, de formació i de crítica que contribueixi a llarg termini a la transformació de la societat i de la realitat adversa en què es troben les comunitats camperoles i la societat colombiana.

Com valoreu la situació de les ràdios lliures a Catalunya?
C.R.: És similar a la de molts altres països. Cal impulsar la professionalització per oferir qualitat d'informació. Cal un treball periodístic que eviti repetir els vicis que es produeixen en mitjans de comunicació massiva i tenir contacte amb la comunitat, caminar amb ells, escoltar-los. Això és el que pretén "El Tret Informatiu", un programa de notícies que inclou reportatges, notes, entrevistes, etc.

Des de fa anys les ràdios lliures a Catalunya han viscut tancaments i sancions. Darrerament, una nova legislació impulsada pel govern de la Generalitat vol tancar el centre emissor de Turó de Rovira, on es troba l'antena de Contrabanda. Consideres que és una nova acció orientada a acallar les ràdios lliures?
C.R.: La primera lectura és que sí que ho és, ja que no és un cas aïllat. Les accions que ha fet el govern en anys anteriors, no només amb Contrabanda, sinó també amb ràdios lliures com Bronca i Pica, van orientades a controlar-les. Per exemple, amb el fet d'imposar una llicència que fa que t'hagis de barallar amb els teus companys de ràdio per tenir accés al dret d'estar en l'espai radiofònic, que hauria de ser de tothom. També obliguen a donar compte de l'estructura, quan les ràdios lliures no funcionen de manera piramidal i jeràrquica, sinó assembleària. Per tant, la nova legislació és un símptoma de control social, perquè aquest tipus de ràdios molesten, perquè són crítiques.

Vinyeta

Agenda

[Dijous 5 de juliol]
21.00 | Coctels poètics a la fresca.
Torna una de les cites ineludibles de l'estiu, les nits poètiques del carrer Riego, que enguany aniran regades amb els deliciosos còctels de la teteria Malea.
Amb Blancallum Vidal, Carles Rebassa, David Caño, David Castillo, Enric Casasses, Lluís Calvo
Núria Martínez-Vernis
Ricard Mirabete [Lloc: carrer Riego]

[Dijous 12 de juliol]
21.00 | Coctels poètics a la fresca.
Amb Alexandre Tornabell
Elisabeth Parés
Albert Verdaguer
Marisa Olivera
Roser Pou
Anna Pantinat [Lloc: carrer Riego]

[Dijous 19 de juliol]
21.00 | Coctels poètics a la fresca.
Amb Gerard Vilardaga + Kinoplatz. Poesia, dança i música electrònica. [Lloc: carrer Riego]

[Dissabtes 7, 14, 21 i 28 de juliol]
10.30 | Jornades de treball a Can Batlló i dinar solidari.
[Lloc: Can Batlló]